

Voetbal in Baambrugge

hebben ook 3 morgen land van de v.m. boerderij Schaeps Gift gekocht, zodat het geheel toch nog met recht een buitenplaats genoemd mocht worden.

Een beschrijving uit 1756 geeft daarvan blijk: 'De hoffstede genaemt 'Lindenhoff' nevens twee kampen lands, binnen de hoffstede gelegen, met desselfs moderne heerenhuizinge, nieuwe coupel (= theekeupel), thuynmanswoning, koets- of wagenhuys, schuytenhuys, steijger en verdere getimmertens, bepotingen en beplantingen; groot circa 4 mergen.'

De nieuwbakken buitenplaats wilde er wel wezen, getuige de erfdiensbaarheid die de sinds mensenheugenis daartegenover staande boerderij - thans Jeanettes Hoeve geheten - aan de broek kreeg. Namelijk: 'dat op het erv nog de kade of landerijen van de voorschreven huismanswoning nooit eenige meerdere betimmeringen, bepootinge nog beplantinge zal mogen gesteld worden, waer door het uitzigt van de hofstede Lindenhoff zoude kunnen benoemen worden, als reeds daerop gesteld is, en welk uitzigt van de hofstede Lindenhoff op geenerhande andere wijze zal mogen worden belemmert, 't zij door het stellen van een schuithuis in het Gein, langs de kade, of door eenge andere beletzelen'.

Deze akte uit 1764 bevat ook nog een geschillenregeling, terwijl takken en struiken, die bij het sluiten van de overeenkomst al hinderlijk voor het uitzicht van Lindenhoff mochten zijn, alsnog behakt en gesnoeid mochten worden. De hierbij gaande foto van Lindenhoff toont ons, dat deze erfdiensbaarheid niet wederzijds was !!

D.L.H.Slebos.

*Literatuur: - Erik de Jong: Natuur en kunst; de Nederlandse tuin- en landschapsarchitectuur; Amsterdam 1993.
Jan Wagenaar: Amsterdam in zijne Opkomst, Aanwas, Geschiedenissen; 1760-1770.
Historisch Geografisch tijdschrift; 16e jaargang no. 3.*

Tijdens de dertiger jaren bestond er in Baambrugge een heuse voetbalvereniging. De ontstaansgeschiedenis begint in de bakkerij van Luuk van Walbeek die stond op de hoek van de Brugstraat en de Kleiweg. Jan van Teeseling en de drie zonen van Van Walbeek (Jaap, Gerrit en Wim) wilden wat meer dan het gebruikelijke balletje trappen op straat of in een weiland. Huisschilder Han Tober en metselaar Jo van Vliet wilden ook wel meedoen. Naarstig werd gezocht naar iemand die mee wilde helpen met de opstart en tevens voorzitter wilde worden. Zij vonden die in de persoon van Ab Degens, werkzaam bij Wijers Tapijten aan de N.Z. Voorburgwal te Amsterdam en woonachtig aan de Rijkstraatweg naast de MOBA (in de voormalige woning van Rens van der Lee, thans bewoond door de familie Griffioen-Groenendaal). De oprichting vond plaats in het dorpscafé van Hein Meerman aan de Dorpsstraat. Tot de aanwezigen behoorden Ab Degens, Han Tober en Jo van Vliet die resp. tot voorzitter, secretaris en penningmeester werden benoemd. Voorts waren er Jan van Teeseling, Gerrit en Wim van Walbeek, Piet Griffioen Jzn., Jan en Joop Roosenmaallen, Jaap ten Brink, Bertus van Rossum, Gerard Moen Jzn. en Gijs Moen Wzn. Er werd een klinkende naam gevonden. "Attila", die rond de jaren 450 na Chr. koning

der Hunnen was, werd vernoemd. Het eerste probleem dat opgelost moest worden, was de beschikbaarheid over een voetbalveld. Men liet het oog vallen op het land aan de Kleiweg, tegenover de stro-schuur van Jan Griffioen, bijgenaamd Jan Stro. Dit was in eigendom bij Dirk de Groot JHzn. die aan de Binnenweg een boerderij exploiteerde.

In het voorjaar van 1932 werd hij benaderd en men vond een welwillend oor. Er viel met hem te praten over het huren van de tweede kamp land vanaf de Kleiweg. Op 21 juli 1932 werd het contract getekend door enerzijds eigenaar D. de Groot en anderzijds namens 'Attila' door A. Degens, Joh. (Han) Tober en Joh. (Jo) van Vliet.

In het contract werd gemeld "dat 'Attila' vanaf 1 juli 1932 voor de tijd van drie jaren huurder was van een stuk land, groot ongeveer 126 x 54 m., dat deel uitmaakte van het perceel kadastraal bekend gemeente Baambrugge, Sectie B. No. 395, zijnde een gedeelte van het tweede kamp land aan de Kleiweg wat ter linker zijde ligt van de nieuw aangelegde houten schering". Thans kan dat gesitueerd worden ter hoogte van het achterste gedeelte van de Pr. Beatrixstraat / Pr. Joh. Frisostraat en de Willem Alexanderstraat. Ten noorden dus van de, toen ook bestaande, wetering (hoofdwatergang).

Namen van de voetballers op foto: Bovenste rij staande v.l.n.r. Jan van Teeseling, Gerrit van Walbeek, Piet Griffioen Jzn., Jan Roosenmaallen, Jaap ten Brink, Bertus van Rossum en Ab Degens. Onderste rij zittend v.l.n.r. Bram Overbeek, Joop Roosenmaallen, keeper Gerard Moen Jzn., Wim van Walbeek en Gijs Moen Wzn.
De man met pet achter het elftal waarschijnlijk Evert Bunt.

De huurprijs bedroeg Fl. 200,00 per jaar en moest achteraf per kwartaal betaald worden. Het mocht uitsluitend als voetbalterrein gebruikt worden. Voor een ander doel moest overleg gepleegd worden met de eigenaar. Het land mocht te allen tijde betreden worden door de huurders, de voetballers en het door huurders toe te laten publiek.

Deze kregen toestemming om over de eerste kamp land, grenzend aan de Kleiweg, te lopen. Tussen de eerste en de tweede kamp mocht over de sloot een losse brug gelegd worden.

Eerder genoemde houten schering was door de voetbalvereniging geplaatst en bleef haar eigendom, met dien verstande evenwel, dat mocht 'Attila' binnen één jaar ophouden te bestaan, deze om niet eigendom zou worden van de verhuurder. Zou ze na drie jaar nog wel bestaan dan zou "verhuurder de helft van de kosten ad. Fl. 80, 00 zijnde Fl. 40, 00 in de kas van 'Attila' storten".

Tevens had de voetbalvereniging het recht een "consumptietent met kleedkamers en waschgelegenheid" te bouwen. Deze is er ook gekomen en stond aan eerder genoemde wetering. Dit was praktisch want daaruit werd in zinken teilen water geschept om zich na de trainingen en wedstrijden te kunnen wassen. Het water zal ongetwijfeld schoner geweest zijn dan nu, want thans vindt daar de overstort van het riool plaats als er een flinke bui regen gevallen is. Nadat het land in 1962 door de zoon (Frits) van D. de Groot aan de gemeente als bouwgrond verkocht was, kwam hij overeen de consumptietent tegen een vergoeding van 500,00 af te breken en weg te halen. Op de boerderij aan de Binnenweg werd hij weer opgebouwd en fungeert nog steeds als garage voor de auto.

Voor het bij voetbalwedstrijden toe te laten publiek mocht verhuurder geen toegangsprijs bedingen. En (niet onbelangrijk) mocht er een voetbal buiten het terrein rollen, dan waren huurders bevoegd die bal van de naastgelegen landerijen te doen halen.

Eigenaar de Groot verbond zich het voetbalveld niet te doen beweiden, anders dan met schapen, op de tijden dat er niet gevoetbald werd. Ook dit was zeer praktisch want schapen weiden kort (in tegenstelling tot koeien die het gras met hun tong er afslaan, bijten zij het gras eraf) en hun uitwerpselen bevatten meer droge stof dan die van

koeien. Bovendien maken zij met hun poten geen gaten in het land, maar houden het in tegendeel juist vlak omdat ze kleine hoefjes hebben waarmee ze veel dribbelen. Dat wil niet zeggen, dat er voor de wedstrijden niet vaak schapekneutels geraapt moesten worden, want "uitglijers" moesten tijdens wedstrijden zoveel mogelijk voorkomen worden.

Tenslotte werd nog overeen gekomen dat het contract na drie jaar kon worden verlengd, indien dat drie maanden voor afloop schriftelijk kenbaar werd gemaakt aan de eigenaar van de grond. Over de "conditiën" kon dan nader worden onderhandeld "in verband met eventuele daling van de huurprijzen in het algemeen".

Het is niet duidelijk hoelang 'Attila' bestaan heeft. In 1935 is het contract met De Groot nog verlengd met drie jaren. Dit was vrijwel gelijk aan het vorige. De huurprijs bleef onveranderd staan op Fl. 200,00 per jaar. Van later jaren is er geen contract meer.

Over de prestaties van de voetbalclub is niet veel meer bekend. Zij behoorde tot de afdeling Amsterdam van de KNVB en ouderen herinneren zich nog dat ze niet hoog geclassificeerd stond. Eén hoogtepunt herinnert men zich nog wel. Een wedstrijd tegen een club uit Paramaribo. Die werd verloren omdat "die gasten verschrikkelijk hard konden lopen".

Helemaal onomstreden was 'Attila' niet, want ze speelde ook op zondag. Jaap van Walbeek legde dit probleem voor aan zijn (hervormde) predikant Hazelager. Die deed niet moeilijk "mits de kerkdiensten en catechisatie er niet onder te lijden hadden". Bij de gereformeerden lag dat ingewikkelder want het lid A. Mebus kon in 1932 aangesloten worden bij de kerkelijke "ziekenbus" (een soort ziektekostenverzekering), "mits hij niet meer op zondag voetbalde".

Harrie Hoogenhout

Met dank aan C.F.M. de Groot die de contracten beschikbaar stelde.

Heelmeesters in Abcoude Baambrugge.

Onlangs verscheen het boek "Chirurgijns, Vrije Meesters, Beunhazen en Kwakzellers" van de hand van dr. M.A. van Amstel. Op blz. 68 en 69 komt de 17e eeuwse medische stand in onze huidige gemeente ter sprake. We denken thans toch aanzienlijk beter af te zijn:

"Een merkwaardige kijk op het gehalte van sommige heelmeesters ten plattelande geven enkele, door de heer Grevensstuk medegedeelde, archivalia uit Baambrugge. Daarin treedt als eerste Mr. Pieter op, wiens verzoek hem een attestatie te geven (... red.) van de hand werd gewezen, omdat men meende dit met geen goede conscientie te kunnen doen. In plaats daarvan kreeg hij een vermaning tot 'christelijke sedigheid ende godsalicheyt'. De redenen daarvan worden ons later ontvouwd door de mededeling 'dat Mr. Pieter, chirurgijn, hem verlopen heeft in een grote sonde van dronckenschap en ongebonden lossicheyt'. De verdere levensloop van Mr. Pieter, die na enige jaren naar Amsterdam vertrok, bevestigde de tevoren door de kerkeraad uitgesproken mening.

"Zijn ambtgenoot Jan Tijmensen bleek niet veel beter. Behalve dat hij 'sich geheel absenteerde van 't gehoor des Goddelijcken Woorts', was hij een paar dagen met een landloopster op stap geweest en door zijn vrouw in Abcoude achterhaald, waarna beiden in een herberg te Baambrugge dit echtelijk verschil zodanig hadden uitgevochten dat het hele dorp in rep en roer was, Jan Tijmensen van zijn vrouw een gat in zijn been krijgende". Ter verantwoording geroepen, verdedigde hij zich met het fantastische excuus 'dat zijn vriendin een apotheke meesteres was die hem had overreed, mede naar Amsterdam te gaan om daar geld op te nemen, bestemd om kostelijke Salven ende Specerijen te bereiden en vervolgens samen door het land te trekken'.

(lees verder pag 39)